

A.1 Alist Krovinsky a jeho špeditérské impérium

Říkají běžte na jih a hledejte tam své štěstí. Tady už je chudáků dost a bída je nakažlivá. Ale tam daleko za mořem, tam se tato choroba ještě nestačila pevně uchytit. Pravda, skutečnost se den ze dne zhoršuje a vrací do stejných kolejí, jako tomu je na Lendoru. Ale ještě chvíli potrvá, než se usadí na svém trůnu z hadrů a kostí. Stačí jen spěchat, utíkat, dokud je za čím. Nejsou jen špatné konce a neblahé osudy. Podívejte se na takového Alista Krovinského.

„No, víte, dětství nebylo nic moc. Táta mi umřel, neměl jsem ani dva roky. Skoro vůbec si nepamatuju, jak vypadal. Ve všech vzpomínkách a snech je jen vysokou, nejasnou postavou, víc obrysem než skutečným člověkem. Vedl podnik, malý obchod, nic velkého. Bráchovi spadla starost o něj do klína, ani nevěděl jak. Bylo mu sotva dvanáct. Těžký čas.“

Do podvědomí širší veřejnosti se Alist Krovinsky dostal až mnoho let poté, co dorazil na Taru. Z chlapce byl už dávno zralý muž s jasným cílem a pevnou vůlí jej uskutečnit. Život dobrodruha, který vedl nějaký čas, byl jen přípravou na jeho skutečnou kariéru. Člověk moderní doby, s vizí, schopný sáhnout ke všem prostředkům, jen aby splnil svůj sen. Vlastně ne sen, to slovo by znamenalo, že Alist si přál a doufal, že se mu podaří jeho záměry uskutečnit. V jeho mysli se jednalo daleko více o osud, pevně stanovenou budoucnost, k níž se stáčely všechny cesty, po kterých se rozhodl jít. To jeho strýc mu nasadil do hlavy démona úspěchu a ctižádosti. A taky trochu šílenství.

„Říkají, že strýc je blázen. Ne nebezpečný, ale nepotřebný blázen, zátěž společnosti, který neznamena žádný užitek. Myslí si to všichni, i můj brácha a moje matka. Museli se o strýce starat, tak jako se starali o mě. Byli jsme vlastně na jedné lodi, já a strýc. Děcko a blázen. Blízké duše. Tak jsme spolu trávili spoustu času. Strýc vypomáhal v bráchově krámě, ale nebyl moc pro praktický život. Vedl účty, v tom byl dobrý, ale my neměli žádný velký obrat. Těch pár položek denně ho moc nezabavilo. Tak četl. Jo, on uměl číst a naučil to i mě. Knižky sme sháněli, kde se dalo. Jsou drahý, ale svět ví proč. Uvnitř, na těch bílých stranách, je ukryto tajemství úspěchu. Zisk, peníze, bohatství. Strýc ho tam viděl a já taky. Bratr s matkou bohužel ne. Byli sme pro ně hlavně dva hladové krky, které sotva zastanou práci za cenu jídla, které spořádají. Děcko a blázen.“

Zničehonic se objevila Alistova hvězda, vyšla z divočiny a pustiny a začala stoupat do závrtných výšin. Všichni čekali, kdy se zastaví a kam až je schopná dojít. Dodnes neznáme na tuto otázku odpověď. Spolu s Alistem se vrátilo i několik jeho druhů, jiní navždy zmizeli umučeni ve skřetích táborech, vypařeni derteonskými pastmi nebo prostě umřeli, když jejich soupeř, ať už člověk nebo bestie, byl rychlejší. Nikdo není schopen říct, v čem je Alistovo kouzlo, kde špinavý a odraný dobrodruh bere tu sílu, která mu otevírá dveře a pokladny nejmnějších gild, cechovních domů a kupeckých velkorodů. Záznamy však hovoří jasně. Nejprve dělal drobné zakázky pro korské cechy a podle všeho obchodoval s každým, bez ohledu na jejich nepřátelství. Přežil všechny převrasy v tomto městě, bez nejmenší újmy. Brzy nabídl své služby Zlatému kruhu a jen co se v Albireu trochu zabydlel, spolčil se i s Amirským tetragonem. Přesto jej Orlí poutníci ani jiná síla neodstranila. Jeho prsty se přikradly až k Erinu a do Rilundu, ale nikdo ho přes ně neklepl. Místo toho jej přivítali s otevřenou náručí. Uzavírali obchody. Nechali ho bohatnout na společných zakázkách.

„Jasně, lidi by rádi věděli, jak je to možný. Proč už nejsem pod kytka nebo aspoň vykázaný do patřičných mezí. Je to všechno napsaný na těch stránkách. V knížkách. V těch, co sme četli se strýcem. Člověk nesmí jen brát, ale musí taky dávat. Nabízet. A mít nápady. Těch měl strýc nepřeberné množství a vykládal mi o nich. Mně nezajímá zboží jako takové, jeho ceny eviduju jen pro přehled. Nabízím transport, převoz či přenos z místa na místo. Rychle, bezpečně, diskrétně. Navíc dneska už i s bohatýma zkušenostma. Každý v širokém okolí mi je zavázaný. Bohatý mě pověřujou zakázkama a chudým dávám práci. Lidi za mě dýchaj, mají mě rádi. A mají proč.“

Porážka Svobodných měst neznamena pro Alista žádnou újmu. Dokonce ho sám Walden navštívil a požádal, aby zařizoval některé transportní záležitosti jeho armády. Alist neodmítl, i když by mohl. Rád si zavazuje lidi, zvláště ty vysoce postavené. Jeho podnik, nazvaný Alistovy všeobecné transportní cesty, zkráceně Alistův transport či Alistovy cesty, dnes převáží zboží mnoha významných subjektů na Taře. Neomezuje se jen na obvyklou dopravu po silnicích a doručování zpráv či předmětů v rámci velkých měst. Alistovi patří také menší flotila lodí a pracuje pro něj několik mladých čarodějů, kteří vymýšlejí a modifikují transportní kouzla a zavádějí je do praxe. Pracuje pro něj také mnoho žoldáků, kteří doprovázejí choulostivé zásilky, stejně jako různí špióni a zloději, kteří zajišťují diskrétnost a ochranu proti případným nepřítelům. Kromě oficiálních zaměstnanců mají totiž Alistovy cesty také velký počet „stínových“ pracovníků, kteří nejsou vedeni v účetních knihách. Alist si nedělá iluze, že jen jeho dobrá vůle, nápady a perfektní služby mu zajistí korektní vztahy s konkurencí a zákazníky. Na to byl dost dlouho dobrodruhem. Jeho heslem, které se snaží vyznávat, je trojnásobná odplata za jakoukoliv křivdu, které se stala jemu nebo jeho podniku. Tvrdým prosazováním této zásady si získal respekt i v podsvětí a mezi zločineckými organizacemi, které se obvykle snaží neplést do Alistových záležitostí.

„Hmm..., budoucnost? Zítřek, a tak? Jo, mám plány, který ještě čekají, abych je dotáhl do konce. Brzy se tady v Albireu ukáže můj drahý strýček. Je už hodně starý a mí hoši museli dlouho koumat, než přišli na kouzlo, který mu pomůže přežít cestu sem. Musí vidět, co jsem díky němu dokázal. Navíc máme ještě jednu věc, co sme společně vymysleli a vyčetli z knih. Překvapení, řek bych. Možná úplnou revoluci v celé logistice. Něco jako kdybyste znovuobjevili techniku, kterou se stavěly arvedanský silnice. No, vždyť stačí zestárnou o pár let a budete vědět, na čem jste. Prostě o Alistovy a jeho podniku ještě dlouho uslyšíte.“

V poslední době se Alist začal zajímat o koupi a získání vlastnictví arvedanských silnic a cest spojujících velká města Dálav a dalších oblastí Tary. Inicioval mnohá jednání s mocnými a vládci, aby našel oboustranně uspokojivý způsob, jak svého cíle dosáhnout.